

Životopis

Václava Hrochová (rozená Wünschová) se narodila 9. dubna 1958 v Praze. Bydlela na Malé Straně a v deseti letech se s rodiči přestěhovala do Malešic. Už od pěti let jezdila na tábor k Louňovicím pod Blaníkem, kde trávila velkou část prázdnin. Měla velmi blízký vztah ke svým prarodičům. S nimi si často povídala a dozvídala se hodně zajímavostí z období například 2. světové války. Dědeček, tatínkův tatínek, bojoval v legiích. Účastnil se bitvy na italské frontě, kde byl zraněn. Poté byl poslán na východní frontu, kde padl do zajetí. V roce 1917 vstoupil do legií, se kterými se do nové Československé republiky z Vladivostoku vracel až 15.6.1920 s 5. československým střeleckým plukem. Nicméně o tomto období svého života velice nerad mluvil.

Srpen 1968 trávila Václava opět na táboře. Zde byla svědkem projíždějících sovětských tanků během okupace.

Absolvovala sportovní gymnázium Přípotoční a úspěšně složila přijímací zkoušky na vysokou školu, kam ale nebyla přijata kvůli kádrovému posudku, který nebyl v souladu s komunistickým režimem.

Její první zaměstnání bylo v mateřinkách, nicméně s dětmi pracovala již dříve, účastnila se táborů nejen jako dítě, ale jako táborová vedoucí.

Další profesní zastávkou bylo vydavatelství Merkur v ulici Ve Smečkách. Po rodičovské dovolené pracovala jako ekonomka. A následně po přestěhování do Černošic a další rodičovské dovolené se konečně dočkala, dostala nabídku pracovat jako učitelka. Václava ji využila, evidentně se ve své roli našla, protože ve škole zůstala dodnes. Také vysokou školu nakonec dostudovala. Asi proto, že chtěla učit již odmala, se jí sen splnil.

Její vášní byl sport. Odmala jí k němu vedl tatínek. Vyzkoušela všechny různé sporty, například plavání, střelbu, atletiku a házenou. V deseti letech začala hrát basketbal. Téměř se dostala do juniorské reprezentace, jenže si zranila koleno a byl konec. Nicméně ji to nezastavilo a sportuje tělem i duší ještě dnes. Také ráda poznává nová místa a tráví čas se svými vnoučaty.

Po Sametové revoluci se podívala na místa, která toužila navštívit. Vyjela do Paříže, dále navštívila Mauricius nebo Mexiko.

Tatínek měl maturitu a pracoval v pojišťovně, poté byl v padesátých letech poslán do továrny, kde se vyučil zámečnickem, nakonec jezdil jako montér, do té doby, než komunistům „hodil knížku na hlavu“, to pak skončil jako opravář podlah tramvají. Maminka pracovala v mezinárodní organizaci novinářů.